

## Arrest

nr. 227 076 van 4 oktober 2019  
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS  
Duboisstraat 43  
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en  
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 19 april 2019 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 mei 2019 met referthenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat P. JANSSENS en van advocaat J. TASSENOY, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 10 maart 2017 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader van Belgische nationaliteit.

1.2. Op 5 september 2017 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Op 13 december 2017 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar vader van Belgische nationaliteit.

1.4. Op 12 juni 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.5. Bij arrest nr. 211 215 van 18 oktober 2018 vernietigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.4.

1.6. Op 19 april 2019 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 13.12.2017 werd ingediend door:*

*(...)*

*om de volgende reden geweigerd:*

*De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene diende een aanvraag tot verblijf in als familielid in neergaande lijn van een Belg, met name in functie van haar Belgische vader, B.Am. (...) (RR: xxx). Dienovereenkomstig zijn de bepalingen van art. 40bis, §2, 3° en art. 40ter van de wet van 15.12.1980 van toepassing. Vooreerst voor wat betreft wie begunstigde kan zijn om het verblijfsrecht te kunnen krijgen is specifiek voorzien in art.40bis, §2, 3° dat het om bloedverwanten in neergaande lijn moet gaan beneden de leeftijd van 21 jaar OF die ten hunnen laste zijn. Bovendien dient overeenkomstig art. 40ter de Belgische onderdaan aan te tonen over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen te beschikken, die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast.*

*Voor wat de bestaansmiddelen betreft, worden er door de referentiepersoon loonfiches voorgelegd van SPRL DIS FRERES, opgesteld door Securex (augustus 2017 – december 2017), waaruit zou moeten blijken dat hij een maandelijks nettoloon heeft van €1450. Uit de voorgelegde stukken zou tevens moeten blijken dat de Belgische referentiepersoon zaakvoerder is van het bedrijf. Tot slot worden ook rekeninguittreksels voorgelegd op naam van referentiepersoon waaruit in de periode van mei 2017 tot augustus 2017 de effectieve ontvangst van maandelijks 1450,00 euro blijkt.*

*Echter dient opgemerkt te worden dat uit het administratief dossier blijkt dat referentiepersoon heden geen zaakvoerder is van SPRL DIS FRERES, noch dat hij dat ooit is geweest. De voorgelegde documenten stemmen aldus in geen enkele zin overeen met de informatie uit het KBO en het Staatsblad, waardoor ze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van referentiepersoon.*

*Gelet voorgaande vaststellingen kan het gesolliciteerde karakter van de stortingen dus ook niet worden uitgesloten. Op basis van de voorgelegde documenten is bijgevolg niet afdoende bewezen dat referentiepersoon daadwerkelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.*

*Bovendien, voor zover de gelden daadwerkelijk door referentiepersoon zouden worden verdiend op basis van de voorgelegde zelfstandige activiteit en de voorgelegde stukken dus wel degelijk zouden moeten worden aanvaard, dient opgemerkt te worden dat er geen zicht is op het daadwerkelijke netto-inkomen: Aangezien bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening werd gehouden met bepaalde inhoudingen (sociale lasten, belastingen, ...) die van dit bedrag dienen te worden afgetrokken, blijkt op basis van het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende aangetoond of de vermelde sommen*

*een daadwerkelijk netto-inkomen betreft. De voorgelegde documenten dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten. Ze zijn immers opgesteld op basis van de informatie en gegevens die de referentiepersoon zelf ter beschikking heeft gesteld aan het sociaal secretariaat. Deze documenten kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen.*

*Wat betreft de behoefteanalyse overeenkomstig artikel 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980, deze is hier overbodig. Immers, er is niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn. Er is enkel vastgesteld dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij het gebrek aan het zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

*Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit dossierstudie blijkt dat referentiepersoon B.Abd. (...) (RR: xxx - OV xxx) reeds ten laste heeft genomen, en dit heden naast voormelde persoon en betrokkene zelf ook wenst te doen voor B.A. (...) (RR: xxx - OV xxx) en B.B. (...) (RR: xxx - OV xxx). Er kan bezwaarlijk gesteld worden, voor zover de inkomsten zoals voorgelegd in overweging moeten worden genomen, dat betrokkene met de voorgelegde inkomsten 4 volwassen personen en zichzelf in het levensonderhoud zou kunnen voorzien. Hij blijkt lang niet over 100% van het leefloon te beschikken voor een persoon met 4 volwassenen ten laste. De overige ten laste-elementen worden daarom heden verder niet meer onderzocht, er werd immers niet aangetoond dat referentiepersoon daadwerkelijk financieel in staat is om voormelde personen ten laste te nemen.*

*Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.*

*Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.*

*De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. “*

## 2. Over de rechtspleging

De verzoekende partij heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

## 3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet. Uit de bespreking van het enig middel blijkt dat de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij licht haar enig middel toe als volgt:

### *“1. Algemeen juridisch kader*

*Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat de verschillende verwijderingsmaatregelen, waaronder het bevel om het grondgebied te verlaten.*

*Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten. Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.*

*Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn, wat betekent dat zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn.*

*2. Toetsing van de bestreden beslissing aan de materiële en formele motiveringsplicht, schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, schending van artikel 8 EVRM en schending van de artikelen 40ter, §2, eerste lid, 1° en 62 van de Vreemdelingenwet.*

*De motivering is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen.*

*Verzoekster heeft op basis van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° Vw. het recht om zich te herenigen met haar Belgische vader (i.e. de referentiepersoon).*

*Overeenkomstig artikel 40ter, §2, tweede lid, 1° moet evenwel worden aangetoond dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.*

*Deze bestaansmiddelen dienen ten minste gelijk te zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag van het bedrag bepaald in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002.*

*Ter staving van haar aanvraag legde verzoekster verscheidene documenten voor.*

*Zo werden onder meer loonfiches van SPRL D.F. (...), opgemaakt door Securex, bijgebracht die betrekking hebben op de periode september 2017 t.e.m. december 2017. Uit deze loonfiches blijkt duidelijk dat de referentiepersoon een maandelijks nettoloon heeft van 1450 EUR (stuk 2).*

*De referentiepersoon bracht eveneens rekeninguittreksels van zijn KBC-rekening waaruit blijkt dat hij maandelijks een bedrag van 1450 EUR aan loon ontvangt (stuk 3).*

*Verzoekster legt bij huidig verzoekschrift tevens rekeninguittreksels van de bvba D.F. (...) voor waaruit de maandelijkse uitbetaling van het desbetreffend loon aan de referentiepersoon eveneens blijkt (stuk 4).*

*Verder werd ook het aandelenboek (stuk 5), alsook facturen met betrekking tot de betaling van zijn sociale bijdrage werd voorgelegd (stukken 6 en 7).*

*Tot slot werd ook een fiscaal attest voor het jaar 2017 van de referentiepersoon bijgebracht, waaruit tevens blijkt dat hij over vaste en toereikende inkomsten beschikt (stuk 8).*

*Uit bovenstaande stukken blijkt aldus duidelijk dat de referentiepersoon beschikt over vaste en afdoende inkomsten.*

*De Staatssecretaris besliste op 12 juni 2018 dat het recht op verblijf van verzoekster moet worden geweigerd omdat zij "niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie".*

*De Staatssecretaris neemt thans opnieuw dezelfde beslissing als op 12 juni 2018.*

*De Staatssecretaris oordeelt dat op basis van de voorgelegde documenten niet afdoende bewezen is dat de referentiepersoon beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.*

*Verder stelt de Staatssecretaris dat de voorgelegde documenten niet overeenstemmen met de informatie uit het KBO en het Staatsblad. Uit het administratief dossier zou niet blijken dat de*

*referentiepersoon zaakvoerder is of is geweest van de bvba D.F. (...). De Staatssecretaris oordeelt dat de voorgelegde documenten bijgevolg niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

*Dat de referentiepersoon niet kan aantonen dat hij de zaakvoerder is van de bvba D.F. (...), doet echter geen afbreuk aan het feit dat hij een vast inkomen heeft.*

*De Staatssecretaris voegt hierbij een voorwaarde toe voor gezinshereniging die niet in de wet is voorzien. Het concept van zaakvoerder is immers niet opgenomen in artikel 40ter Vw.*

*De Staatssecretaris oordeelt dan ook ten onrechte dat de voorgelegde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.*

*De overige voorwaarden werden door de Staatssecretaris niet onderzocht, vermits reeds één van de voorwaarden voor gezinshereniging niet vervuld zou zijn.*

*Het is aldus duidelijk dat de Staatssecretaris de bewijswaarde van de voorgelegde documenten miskent en derhalve de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.*

*Verder wenst verzoekster op te merken dat de motivering in de beslissing een loutere standaard-beslissing betreft, die op geen enkele concrete wijze ingaat op de situatie van verzoekster. Verzoekster heeft immers in België haar gezins- en familieleden in de zin van artikel 8 EVRM. De Staatssecretaris laat echter na de impact van de beslissing op het leven van verzoekster te onderzoeken. De Staatssecretaris heeft aldus zijn verplichting om een concrete evenredigheidstoets uit te voeren niet volbracht.*

*Het moge duidelijk zijn dat in casu de evenredigheidstoets door de staatssecretaris niet zorgvuldig is uitgevoerd en dat bijgevolg artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen zijn geschonden.*

*Dat de Staatssecretaris derhalve de bewijswaarde van de door verzoekende partij ingediende documenten miskent en hiermee de artikelen 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen schendt.*

*Dat de Staatssecretaris derhalve artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet schendt.*

*Dat de Staatssecretaris het recht op een familie- of gezinsleven van verzoekster schendt en derhalve artikel 8 EVRM schendt.*

*Dat het middel bijgevolg ernstig is."*

3.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. *In casu* verwijst de bestreden beslissing duidelijk naar artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij niet voldoet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. In de bestreden beslissing wordt verduidelijkt dat de verzoekende partij een aanvraag tot verblijf indiende als familielid in neergaande lijn van haar Belgische vader, dat de bepalingen van artikel 40bis, §2, 3° en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet van toepassing zijn, dat het aldus dient te gaan om bloedverwanten in neergaande lijn die jonger zijn dan 21 jaar of ten hunnen laste zijn, dat bovendien vereist wordt dat aangetoond wordt dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt die ten minste gelijk zijn aan 120% van het leefloon voor een persoon met gezinslast. Betreffende de bestaansmiddelen wordt gemotiveerd dat de verzoekende partij loonfiches van de referentiepersoon voorlegt waaruit zou moeten

blijken dat hij een maandelijks nettoloon heeft van 1450 EUR, dat uit de voorgelegde stukken tevens zou moeten blijken dat de referentiepersoon zaakvoerder is van het bedrijf en dat rekeninguittreksels voorgelegd worden op naam van de referentiepersoon waaruit de effectieve ontvangst van het maandelijks loon blijkt. Hieromtrent stelt de verwerende partij in de bestreden beslissing dat niet blijkt dat de referentiepersoon heden zaakvoerder is, noch dat hij dat ooit is geweest, dat de voorgelegde documenten niet overeenstemmen met de informatie uit het KBO en het Staatsblad, waardoor ze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dat dan ook het gesolliciteerde karakter van de stortingen niet kan worden uitgesloten en aldus op basis van de voorgelegde documenten onvoldoende bewezen is dat de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien, zo wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd, voor zover de gelden daadwerkelijk door de referentiepersoon worden verdiend, dient te worden opgemerkt dat er geen zicht is op het daadwerkelijk netto-inkomen daar bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening is gehouden met bepaalde inhoudingen, zoals sociale lasten en belastingen, zodat niet afdoende aangetoond wordt dat het loon een daadwerkelijk netto-inkomen betreft, dat de voorgelegde documenten dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat ze immers zijn opgesteld op basis van informatie en gegevens die door de referentiepersoon zelf ter beschikking werden gesteld aan het sociaal secretariaat, dat deze dan ook niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Betreffende de behoefteanalyse, conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, wordt gemotiveerd dat deze overbodig is daar niet is vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, doch enkel dat de evaluatie niet kan gemaakt worden bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Tot slot wordt hieromtrent nog gemotiveerd dat uit dossierstudie blijkt dat de referentiepersoon reeds een persoon ten laste heeft genomen en dit heden, naast de verzoekende partij, ook wenst te doen voor 2 andere personen, dat bezwaarlijk kan worden gesteld, voor zover de inkomsten in overweging worden genomen, dat de referentiepersoon met het voorgelegde inkomen voor 4 volwassen personen en zichzelf in het levensonderhoud kan voorzien, dat hij lang niet over 100% van het leefloon blijkt te beschikken voor een persoon met 4 volwassenen ten laste, dat de overige ten laste-elementen daarom heden niet verder worden onderzocht, daar er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon daadwerkelijk financieel in staat is om voormelde personen ten laste te nemen.

Gelet op voorgaande vaststellingen, kan de verzoekende partij niet dienstig voorhouden dat de bestreden beslissing een *“loutere standaard-beslissing”* betreft of niet voortvloeit uit een beoordeling van de aanvraag op zijn individuele waarde, in de bestreden beslissing wordt immers concreet ingegaan op de elementen die de verzoekende partij ter ondersteuning van haar aanvraag aanbracht.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangenomen.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel worden onderzocht in het licht van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is gesteund en waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

*“§ 1.*

*De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.*

*§ 2.*

*De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :*

*1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;*

*2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.*

*De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :*

*1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.*

*Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.*

*(...)”*

Uit voornoemde bepaling volgt dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen te beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De bewijslast inzake het aantonen van het beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen rust op de verzoekende partij.

3.5. De verzoekende partij betoogt dat de motivering niet afdoende is, dat zij ter staving van haar aanvraag verschillende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft voorgelegd, onder meer de loonfiches van de BVBA D.F., opgemaakt door Securex, dat hieruit blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks nettoloon van 1450 EUR heeft, alsook rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij een maandelijks bedrag van 1450 EUR aan loon ontvangt. Bij onderhavig verzoekschrift voegt de verzoekende partij de rekeninguittreksels van BVBA D.F. waaruit de maandelijkse uitbetaling van het loon aan de referentiepersoon blijkt. Zij betoogt dat eveneens het aandelenboek werd voorgelegd alsook facturen met betrekking tot de betaling van de sociale bijdragen, dat ook een fiscaal attest voor het jaar 2017 van de referentiepersoon werd bijgebracht waaruit blijkt dat hij over vaste en toereikende inkomsten beschikt. Zij meent dan ook dat hieruit afdoende blijkt dat de referentiepersoon over vaste en afdoende inkomsten beschikt. Zij meent dat de verwerende partij thans opnieuw dezelfde beslissing neemt als de vernietigde beslissing van 12 juni 2018, dat echter het feit dat de referentiepersoon niet kan aantonen dat hij zaakvoerder is van de BVBA D.F. geen afbreuk doet aan het feit dat hij een vast inkomen heeft. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij een voorwaarde aan de gezinshereniging toevoegt die niet in de wet is voorzien daar het concept van zaakvoerder immers niet is opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Zij meent dat de verwerende partij dan ook ten onrechte oordeelt dat de voorgelegde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Tot slot meent zij ook dat de verwerende partij de bewijswaarde van de door haar ingediende documenten miskent.

3.6. De verzoekende partij kan niet dienstig voorhouden dat de verwerende partij thans opnieuw dezelfde beslissing neemt als de vernietigde beslissing van 12 juni 2018. In de bestreden beslissing wordt immers gemotiveerd dat voor zover de gelden daadwerkelijk door de referentiepersoon worden verdiend, dient te worden opgemerkt dat er geen zicht is op het daadwerkelijk netto-inkomen daar bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening is gehouden met bepaalde inhoudingen, zoals sociale lasten en belastingen, zodat niet afdoende aangetoond wordt dat het loon een daadwerkelijk netto-inkomen betreft, dat de voorgelegde documenten dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat ze immers zijn opgesteld op basis van informatie en gegevens die door de referentiepersoon zelf ter beschikking werden gesteld aan het sociaal secretariaat, dat deze dan ook niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Deze motieven, die door de verzoekende partij niet *in concreto* worden betwist zoals blijkt uit punt 3.7., volstaan om de conclusie dat de voorlegde documenten niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen te kunnen schragen.

Het motief dat op basis van de voorgelegde documenten onvoldoende bewezen is dat de referentiepersoon daadwerkelijk beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen daar de verzoekende partij loonfiches van de referentiepersoon voorlegt waaruit zou moeten blijken dat hij een maandelijks nettoloon heeft van 1450 EUR, dat uit de voorgelegde stukken tevens zou moeten blijken dat de referentiepersoon zaakvoerder is van het bedrijf en dat rekeninguittreksels voorgelegd worden op naam van de referentiepersoon waaruit de effectieve ontvangst van het maandelijks loon blijkt, dat echter niet blijkt dat de referentiepersoon heden zaakvoerder is, noch dat hij dat ooit is geweest, dat de voorgelegde documenten niet overeenstemmen met de informatie uit het KBO en het Staatsblad, waardoor ze niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon, dat dan ook het gesolliciteerde karakter van de stortingen niet kan worden uitgesloten, betreft dan ook een overtollig motief. De eventuele gegrondheid van de kritiek gericht tegen voormelde motieven kan, gelet op de vaststelling dat indien de gelden daadwerkelijk door de referentiepersoon worden verdiend deze niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen, dan ook niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Bijgevolg is de kritiek van de verzoekende partij waar zij betoogt dat de motivering niet afdoende is, dat zij ter staving van haar aanvraag verschillende documenten betreffende de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heeft voorgelegd, onder meer de loonfiches van de BVBA D.F., opgemaakt door Securex, dat hieruit blijkt dat de referentiepersoon een maandelijks nettoloon van 1450 EUR heeft, alsook rekeninguittreksels waaruit blijkt dat hij een maandelijks bedrag van 1450 EUR aan loon ontvangt en zij bij onderhavig verzoekschrift de rekeninguittreksels van BVBA D.F. voegt waaruit de maandelijkse uitbetaling van het loon aan de referentiepersoon blijkt, dat het feit dat de referentiepersoon niet kan aantonen dat hij zaakvoerder is van de BVBA D.F. geen afbreuk doet aan het feit dat hij een vast inkomen heeft, dat de verwerende partij een voorwaarde aan de gezinshereniging toevoegt die niet in de wet is voorzien daar het concept van zaakvoerder immers niet is opgenomen in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en dat de verwerende partij de bewijswaarde van de door haar ingediende documenten miskent, niet dienstig.

3.7. Waar de verzoekende partij stelt dat zij eveneens het aandelenboek heeft voorgelegd alsook facturen met betrekking tot de betaling van de sociale bijdragen, dat ook een fiscaal attest voor het jaar 2017 van de referentiepersoon werden bijgebracht waaruit blijkt dat hij over vaste en toereikende inkomsten beschikt en dan ook meent dat hieruit afdoende blijkt dat de referentiepersoon over vaste en afdoende inkomsten beschikt, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoekende partij eraan voorbij gaat dat niet wordt gemotiveerd dat de referentiepersoon niet beschikt over vaste en toereikende inkomsten, doch wel dat er geen zicht is op het daadwerkelijk netto-inkomen waardoor de voorgelegde documenten niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen. Door het enkel opsommen van de door haar neergelegde stukken bij haar aanvraag, weerlegt de verzoekende partij geenszins de motieven waar gesteld wordt dat er geen zicht is op het daadwerkelijk netto-inkomen daar bij het maandelijks uitbetaalde bedrag nog geen rekening is gehouden met bepaalde inhoudingen, zoals sociale lasten en belastingen, zodat niet afdoende aangetoond wordt dat het loon een daadwerkelijk netto-inkomen betreft, dat de voorgelegde documenten dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat ze immers zijn opgesteld op basis van informatie en gegevens die door de referentiepersoon zelf ter beschikking werden gesteld aan het sociaal secretariaat. De verzoekende partij toont geenszins aan, door het enkel verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken, waarom of op welke wijze voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn of op welke wijze de verwerende partij de bewijswaarde van de door haar ingediende documenten miskent. Ter volledigheid wijst de Raad erop dat uit voormelde motieven blijkt dat de verwerende partij de door de verzoekende partij neergelegde

documenten in ogenschouw heeft genomen – minstens toont de verzoekende partij niet aan met welk document ten onrechte geen rekening werd gehouden – doch hieromtrent oordeelde dat de voorgelegde documenten dienen beschouwd te worden als een verklaring op eer waarvan het gesolliciteerd karakter niet kan worden uitgesloten, dat ze immers zijn opgesteld op basis van informatie en gegevens die door de referentiepersoon zelf ter beschikking werden gesteld aan het sociaal secretariaat. De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aantoonde op welke wijze voormelde motieven foutief of kennelijk onredelijk zouden zijn of op welke wijze de verwerende partij de bewijswaarde van de door haar ingediende documenten miskent.

3.8. Gelet op voorgaande vaststellingen, toont de verzoekende partij geenszins aan dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de voorgelegde documenten niet in aanmerking kunnen worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

3.9. De verzoekende partij toont voorts niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat er bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen evaluatie van toereikende bestaansmiddelen kan worden gemaakt, zodat ook niet kan worden vastgesteld dat de verwerende partij ten onrechte heeft geoordeeld dat de behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is.

Bovendien stelt de Raad vast dat de verwerende partij in de bestreden beslissing is overgegaan tot een behoefteanalyse in geval zou geoordeeld kunnen worden dat de inkomsten van 1450 EUR in overweging kunnen worden genomen, waarbij wordt gesteld dat uit dossierstudie blijkt dat de referentiepersoon reeds een persoon ten laste heeft genomen en dit heden, naast de verzoekende partij, ook wenst te doen voor 2 andere personen, dat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de referentiepersoon met het voorgelegde inkomen voor 4 volwassen personen en zichzelf in het levensonderhoud kan voorzien, dat hij lang niet over 100% van het leefloon blijkt te beschikken voor een persoon met 4 volwassenen ten laste, dat de overige ten laste-elementen daarom heden niet verder worden onderzocht, daar er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon daadwerkelijk financieel in staat is om voormelde personen ten laste te nemen. Deze motieven die op zich reeds volstaan om het niet voldaan zijn aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet te schragen, worden door de verzoekende partij niet betwist.

3.10. De verzoekende partij toont niet aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er geen zicht is op het daadwerkelijk netto-inkomen van de referentiepersoon waardoor de voorgelegde documenten niet kunnen aanvaard worden als afdoende bewijs van toereikende bestaansmiddelen en dat er bij gebrek aan zicht op de huidige bestaansmiddelen van de referentiepersoon geen evaluatie van toereikende bestaansmiddelen kan worden gemaakt, zodat de behoefteanalyse conform artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet overbodig is. Evenmin toont de verzoekende partij aan dat de verwerende partij op basis van onjuiste gegevens of op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze heeft vastgesteld dat er niet werd aangetoond dat de referentiepersoon daadwerkelijk financieel in staat is om 4 volwassen personen ten laste te nemen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond. Een schending van artikel 40ter, §2, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

3.11. Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de verwerende partij op geen enkele concrete wijze ingaat op haar situatie, dat zij immers in België haar gezins- en familielevens in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft, dat de verwerende partij echter nalaat om de impact van de beslissing op haar leven te onderzoeken en zij dus de verplichting om een concrete evenredigheidsstoets uit te voeren niet volbracht, waardoor ook de motiveringsplicht is geschonden.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*

*2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van*

*wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

De Raad kijkt in eerste instantie na of de verzoekende partij een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij verwijst in zeer algemene bewoordingen naar haar *“gezins- en familieleden in de zin van artikel 8 EVRM”* in België, doch laat na te verduidelijken met welke familieleden of gezinsleden zij meent een gezins- en familieleden te hebben conform artikel 8 van het EVRM.

In zoverre de verzoekende partij doelt op een gezins- en familieleden met andere gezins- of familieleden dan de referentiepersoon, wijst de Raad erop dat de verblijfsaanvraag ten einde gezinshereniging te bekomen door de verzoekende partij geenszins werd ingediend in functie van andere gezins- en familieleden, zodat niet kan ingezien worden op welke wijze het weigeren van de verblijfsaanvraag in functie van de referentiepersoon, een schending kan vormen van het recht op een gezinsleven met haar andere gezins- of familieleden. De Raad benadrukt ook dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Betreffende het gezins-, familie- of privéleven met de referentiepersoon wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’ definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een privé-/gezinsleven met de referentiepersoon dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM, niet wordt betwist.

Met de bestreden beslissing wordt de verzoekende partij het verblijfsrecht op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet geweigerd. De Raad van State wees er in zijn arrest nr. 231.772 van 26 juni 2015 op dat ook al primeert artikel 8 van het EVRM op de bepalingen van de Vreemdelingenwet, dit niet wil zeggen dat aan de administratieve overheid een belangenafweging wordt opgelegd, daar de wetgever deze reeds heeft voorzien in het kader van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Tevens bepaalde de wetgever dat het voordeel van een verblijfsrecht aan bepaalde familieleden van een Belg slechts kan worden toegekend wanneer bepaalde voorwaarden zijn voldaan, zoals de verplichting voor de Belgische gezinshereniger om over stabiele, regelmatige en voldoende bestaansmiddelen te beschikken. Deze voorwaarde werd door het Grondwettelijk Hof, in zijn arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013, niet als een onevenredige inbreuk op het recht op respect voor het privéleven en gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM, beschouwd (cf. de consideransen B.64.7 *iuncto* B.65, en B.52.3).

Bijgevolg staat in dit kader het opleggen aan de administratieve overheid om een belangenafweging te doen, gelijk aan het feit dat de vreemdeling moet voldoen aan de wettelijk voorziene voorwaarden om van een gezinshereniging te kunnen genieten. Uit de voorgaande bespreking blijkt dat niet aannemelijk is gemaakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke, onjuiste of onzorgvuldige wijze zou hebben geoordeeld dat niet blijkt dat is voldaan aan de bestaansmiddelenvoorwaarde zoals bepaald in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In deze omstandigheden blijkt niet dat het bestuur tot een verdere belangenafweging of een evenredigheidstoets diende over te gaan, laat staan dat hieromtrent dan diende te worden gemotiveerd.

De Raad benadrukt opnieuw dat de thans bestreden beslissing niet gepaard gaat met een verwijderingsmaatregel.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond. Evenmin maakt de verzoekende partij, gelet op voormelde vaststellingen, een schending van de formele motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk.

3.12. Het enig middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

##### **Artikel 2**

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER